

VELKÉ FINÁLE

Je krásné slunečné odpoledne, na Wimbledonském stadionu právě probíhá finále mužské části tenisového šampionátu a diváci sledují skutečně neúprosnou bitvu, protože nerozhodný výsledek pokračuje i za stavu 6:6 v pátém setu.

Atmosféra je na bodu varu, vše je připraveno k dalšímu podání, ale né, vítr strhává z hlavy pána v první řadě klobouk a za hihňání ostatních ho vane doprostřed kurtu, kde se zastavuje.

Rozhodčí teď kyne na jednoho ze sběračů míčků, ale než ten zaregistruje, oč je žádán, z cylindru vylézá králík a utíká neznámo kam, načež aréna propadá v huronský smích.

Pobavení fanoušků ale rychle opadá, protože další a další bílí hlodavci vylézají na trávu a zaplňují sportoviště a znemožňují tak pořadatelům sebrat ohnisko jejich výskytu.

Dámy a pánové, bílé chlupy už zaplnily celý trávník a nekontrolovatelně se rozšiřují i na ochozy a okolní cesty, rozhodčí ukončuje zápas, ale nikdo ho neposlouchá, protože se všichni v panice a boji o holé životy pokoušejí o útěk z areálu.

SÍ MON

V 16. století, kdy Itálie byla okupována francouzskými a španělskými vazaly, křižoval její půdu Alessio, nájemný zpěvák a hráč na niněru.

Miloval život, víno, ženy a zpěv.

Zjistil, že okouzující ženy jsou po celé Itálii, tak jezdil od severu k jihu a bavil je (nejen) svým zpěvem.

S vínem to bylo složitější. Velmi brzo objevil půvab skutečně dobrého vína a přestaly mu chutnat běžné „patoky.“

Nehledě na politickou situaci, církev s podporou Papeže byla na vzestupu v mnoha ohledech, a tak vína italských mnichů patřila k těm nejlepším. Proto Alessio stále raději hrál na církevních událostech a v řeholníky vedených knajpách.

Když mu během hraní nabízeli dolítí jeho neustále mizejícího poháru, na souhlas říkal: „sì monaco/manaca“, neboli „ano, mnichu/jeptiško“, což brzo ze zřejmých důvodů zkrátil jen na „sì mon.“

Po pár letech byl už všude známý jako „Simon.“

A protože pověstná byla i jeho slabost pro ženy, spoustě dětem, které neměly ve svém rodném listu zapsáno jméno otce, se začalo dávat toto jméno.

ŽIVOTNÍ VYSTOUPENÍ FLÉTNISTKY AMÁLKY

Amálka hrála na flétnu, ale nic jí nepomáhalo vymanit se z průměrnosti.

Cvičila neustále a všude, v zimě na lyžích, v létě u vody.

Ani po pádu do bazénu nepřestala hrát. A pak to přišlo. Tlak a rezonance vody udělaly to, co jejímu hraní chybělo!

Uspořádala koncert, na který pozvala celé okolí. Návštěvníci vyfasovali dýchací přístroje, naskákali do bazénu a posadili se na dno.

Při zvukové zkoušce si lidé vzadu stěžovali, že špatně slyší.

Amálka měla připravený zesilovač, rozhodla se ho vyzkoušet a stiskla vypínač. Přeskočila jiskra, všichni spustili zuřivý tanec a po pár vteřinách jejich těla vyplavala na hladinu.

Vyžádám si každého z horníků i vedení na krátkej výslech. Nikdo nic neviděl, neslyšel a lahvička buď přestala fungovat, nebo hraje s nima. Zrzavou hlavu taky nikdo nemá a já se pořád nemůžu zbavit pocitu, že mi něco zásadního uniká.

Když horníkům končí šichta, zbejvá mi poslední chlápek. Aaron Stern. Z popisu práce nejspíš holka pro všechny a pro všechno. Objeví se skrček s padesáti kilama. Už vod pohledu je vidět, že toho v hlavě moc nemá. Co ten proboha dělá v dole?

Šine se ke mně a skupinka odcházejících chlapů se s ním loučí. Jeden z horníků ho při pozdravu nazve „Plivátko“ a Aaron na to nijak nezareaguje.

Je nervózní, dělá mu problém dostat ze sebe jakoukoliv odpověď, až je mi ho líto, ale ani on nemá o vraždě žádnou informaci. Rozhodnu se ho propustit, a když je na odchodu, ještě na něj zavolám: „A proč Vám říkají Plivátko?“

Aaron se otočí: „Nevím!“ V tu chvíli mě smrad z lahvičky praští přes nos.

Vycejtím možná poslední příležitost, zavolám si ho zpátky a lítost nelítost jdu do něj.

Pohrozím mu obviněním z účasti na vraždě a šibenici.

To ho zlomí, rozbřečí se jako děcko a už to z něj leze: „Dvakrát týdně tu máme boxerské zápasy s ostatními doly, já jsem Plivátko, protože vždy držím kýbl na plivání a krev, jsem talisman.“

Když se ho zeptám na soupisy zápasů, zavzlyká: „Ten starej Irčan Waters, venku má obchod s barem pro chlapy. Má na to knihu. Říkají jí Kniha přání a stížností z roku 85.“

Chudák Aaron. Nikomu nic neudělal, prozradil mi tolik strážný tajemství a teď se tu složil a z posledních sil usnul.

Po asi půl kilometru podél úpatí hory se přede mnou objeví dřevostavba. Přeměna obchodu v bar nejspíš souvisí s koncem šichty a podle hluku z domku je už čas baru. Některý chlapy seděj venku, ostatní uvnitř a všichni si hlasitě povídají. S mým příchodem vřava utichá.

Za barem se objeví šednoucí rezavá hlava. Jsem u cíle.

Pozdravím a rozhlédnu se po kiosku. Starej Waters očividně znervózní.

Můj pohled se zastaví u bílý dřevěný destičky s čísly a dírou uprostřed. Logaritmický pravítko! To je ta věc, ze který jsem našel kus na stěně šachty!

Tasím kolt, mířím na barmana a zatýkám ho. Nikdo z chlapů nechápe, co se děje.

Když se mi podaří všechny vyhodit z baru a Irčan sedí odevzdaně spoutanej na zemi, smutně promluví:

„Zabil mi moje koťátko!“ Necháपavě na něj koukám.

„Měl jsem takové ňuchňavé telepatické koťátko, které mi radilo, na koho vsadit. Začal jsem vyhrávat, Robert na to přišel, a když jsem mu nechtěl zaplatit, zabil ho! Co byste mu udělal vy?“

VRAŽDA VE ZLATÉM DOLU

Tenhle případ jsem dostal za trest, stejně jako většinu těch ostatních. Náš šerif prostě nemůže zkousnout, že já, Tom Heart, jeho o skoro polovinu mladší zástupce, jsem schopnej vyřešit to, co on nezládne.

Sedím v dostavníku a jedu směrem do Sierra Nevady, kde v jednom z dolů vodkrouhli nějakýho chlápka. Cesta je dlouhá, tak zavírám oči a snažím se prospat.

Dřív, než dorazíme k cíli, vyndávám z tašky lahvičku od parfému a věším si jí na krk. Je to dárek od šošonskýho šamana. Dostal jsem ho za záchranu života jeho syna. Uvnitř lahvičky je namodralá tekutina, která funguje jako detektor lži. Dokud člověk v jejím okolí mluví pravdu, nic se neděje, kdykoliv ale někdo zalže, z lahvičky zavane nepopsatelněj smrad.

Na místě v Mountain Pass mě už čeká místní ruka zákona Cliff Mahon, kterej sice nosí šerifskou hvězdu, ale je šerif, asi jako já jsem učitelka baletu. Vzal si mě stranou od cestujících a ptá se:

„Chcete ubytovat, najíst nebo Vás mám rovnou zasvětit do případu?“

Z kombinace dostavníku a whiskey mám žaludek na vodě, nesu jenom malou příruční tašku, takže vyrážíme na místo činu.

Kousek od vchodu do dolu ve stínu mezi stromy leží na vozíku rakev.

Se slovy „Možná, že pointou není život, ale smrt,“ Mahon odklápí horní víko a já se seznamuju s mrtvolou.

„Robert Malthus, jeden z horníků, bezproblémovej chlap. Tohle měl v břiše.“ říká Cliff a podává mi loveckej nůž.

„Kde a kdy jste ho našli?“

„Včera v pět ráno v kabince výtahu. Našli ho chlapi, co jeli na šichtu!“

„Našli jste ještě něco?“ „Ne.“ „Měl bych ještě něco vědět?“ „Ne!“

To, že poslední odpověď je kec, bych poznal i bez toho puchu. Něco tají.

Prohledám mrtvolu, za nechtama má něco, co vypadá jako zrzavý vlasy nebo chlupy. Jinak nic nenajdu, snad místo činu prozradí víc.

„Byl tu od tý doby někdo?“

„Prohledal jsem to tu, nic jsem nenašel a chlapy musej těžít, takže od včerejška asi všichni. Ve výtahu byla pod Robertem hromada krve, mimo kabinu ani kapka. Vrah nejspíš nastoupil dovnitř s ním a vystoupil už sám,“ dedukuje Cliff.

Zapaluju petrolejovou lampu. Nic, nikde nic.

„Šerife, svezte mě dolů!“

Cesta trvá docela dlouho, když na poslední chvíli zahlídnu na jednom převisu něco bílýho. Stihnu to sebrat, aniž bych přišel o prsty. Tenká dřevěná destička s čísly.

Vypadá, jako pravítko, ale čísla nedávají smysl. Něco mi říká, že je to možná vodítko.

V šachtě už nic nenacházím. Vylezáme, když už je tma, tak poprosím Cliffa o seznam všech zaměstnanců dolu, postel a něco k večeři.

Zejtra mě čeká náročnej den.

RYBA JITRNICOVÁ

Zvířecí druh zvaný ryba jitrnicová (ňamus piscis) je jeden z nejhroženějších tvorů na této planetě. Patří k nejstarším obyvatelům Země a jeho zástupci žijí jen v jezeře Mathejo, které se nachází v přírodní rezervaci Pacaya Samiria v Peru.

Mladý Pablo Cerra dnes nastoupil do svého vysněného zaměstnání.

Ryba jitrnicová se mohla díky ideálním podmínkám v jezeře dokonale připravit k vývojové revoluci. Stovky tisíc let se tento druh chystal na výstup z vody a přeměnu z ryb na plazy.

Lidská rasa se tak může stát svědkem zrychleného opakování jednoho z nejdůležitějších milníků historie. Příroda byla doposud nejspíš proti.

Pablova práce se dědí z otce na syna, jeho rodina jí úspěšně vykonává již po mnoho generací a těší se proto velké vážnosti.

V této chvíli další ryba dosáhla potřebného věku a vyskočila z vody, aby se pokusila o adaptaci na suchozemskou atmosféru.

Mladý Cerra se právě stal hrdým a právoplatným strážcem jezera Mathejo a jeho ohrožených ryb, protože vrátil svou první rybkou zpět do jezera a pomohl tak k záchraně druhu.

CHLAPSKÁ ZÁLEŽITOST

v spolupráci se Sentou Andokovou

Dlaždič a válečný veterán sedí v kosmetickém salonu s ručníkem na hlavě a vousech, kosmetička jim piluje nehty. Sedí vedle sebe, ale neznají se.

V: Tu vnuččinu promoci mi byl čert dlužen! Dcera mě sem poslala, abych nedělal ostudu. Ale už teď lituji.

D: Promoce je ještě dobrá, vole. Já musím s mou starou do tanečních. Řekla, že vypadám jako zevlák, tak jsem tady.

V: Cože? Vy jste taky chlap? Pod tou hromadou ručníků jsem si ani nevšimnul.

D: Jasně, že jsem, ale po všech těch procedurách už mi asi koule zalezly někam do břicha.

V: Je to hrozné, nedůstojné! Na druhou stranu, musíte uznat, že na ty mladé holky se dívá docela hezky.

D: To zas jo. Jen kdybych neměl ten ručník přes ksicht. Už se asi, vole, brzo udusím.

V: Mně to začíná padat na oči, sotva vidím. No lhal bych, kdybych nepřiznal, že se mi ze všeho toho tepla a vůně pěkně pročistuje nos i kůže na obličejí.

D: Máš recht, vole. Taky mi to všechno povolilo. Zato pravou ruku už ani necejtím, jak jí mám upilovanou až někam k lokti.

V: No, to není zrovna příjemné. Na druhou stranu, když si nehty dělám sám, vždy se nějak stříhnu a pak mám všude záděry. Těmhle děvčátkům to jde jedna radost.

D: Já taky, ty kráso. Na to jsem úplně levej. Ty nehty bych tady ještě přežil, ale trhání obočí mě zabíjelo.

V: Obočí bylo horší než bojovat na frontě. Tuhle mužskou prohru snad spravil už jen fakt, že jsem měl výhled přímo do výstřihu.

D: Kozy! Vole, kozy to spravily! No, kozy-nekozy, stejně mě sem už nikdo nedostane.

V: Mě taky ne. To půjdu radši znovu hledat miny do Iráku!

D: A hele, vole! Každou první středu v měsíci tady mají úpravu obočí k fullpack proceduře zadara. Úpravu obočí! Víš, co to znamená?

V: Že je potřeba určit si priority! Tak za měsíc?

D: Si piš, kámo!

VERONIKA BÍLÁ

Krásná panna Veronika Bílá zdělila hrad na Ledovém ostrově a ihned se do něj přestěhovala.

Byla tam však taková zima, že by ani tučňáka nevyhnal.

Když už i uvnitř hradu teplota klesla na bod, že krev v žilách přestávala proudit, musela Veronika situaci řešit.

Nejdříve se obložila veškerou kožešinou, co našla, avšak po pár krocích vyčerpaně padla pod její tíhou.

Potom se Veronika zkoušela zahřívát horkým kakaem, ale všechen ten cukr měl fatální následky na její udržovanou postavu. Přešla na hořký čaj, ale z něj měla běhavku a v noci nemohla spát.

Nezbývalo, než se poohlédnout po troše toho živočišného tepla, proto vzala papír, pero a inkoust a napsala inzerát do seznamky.

Na druhý den měla Veronika pozván zástup nápadníků, ale ani jeden rytíř si nedokázal představit život v takovém mrazu a většina to vzdala už po cestě.

V zoufalství promrzlá Veronika šmejdila po hradě, až skončila ve sklepě, kde našla gilotinu a došlo jí, co má udělat.

Lehla si, zatáhla za provaz, a protože ducha netrápí zima, obezita ani žádné zdravotní problémy, znáte jí pod jménem Bílá paní.

ZACHRÁNCE MLÁDEŽE

Nemám rád vysokofrekvenční pištění, nekontrolované hemžení a nikdy nekončící proud hloupých dotazů, ale i tak se každoročně v opilosti nechám partou kamarádů ukecat ke spolupořádání dětského tábora.

Existuje nepsaná dohoda o tom, že všichni ti mrňaví parchanti zůstanou mimo rámec mých povinností, a hlavně mimo můj osobní prostor a já se na oplátku postarám o to, že bude na čem pro ně připravit nekořeněná jídla, dostatek hajzlpapíru, minimum děr ve stanech, prostě všechny ty důležité věci pro život.

Denně taky rozdělávám a udržuju oheň v kotli na vodu, aby se ty malé pokaděné zadky měly v čem sprchovat.

Kotel je na střeše maringotky, kterou vodní hadice a plechové koryto přeměnily na umyvárnu a pověšený kus bílého igelitu vytvořil sprchový kout.

Na střeše mám kontrolu nad celým táborem, ale nikdo o mně neví, v rozkládacím křesle popíjím, sem tam přiložím a po žebříku dolů slézám, jen když potřebuju novou plechovku, odevzdat vypité pivo přírodě, nebo je čas oběda.

Občas zkontroluju, že se upadlá dětská tělíčka neválí bez hnutí na jednom místě, nebo u toho válení nekřičí moc, když v tom zaslechnu nadšený holčičí šepot z umyvárny: „Zavři – máš to? – Jo – tak si to dáme? – dobře – já se těším!“

Začnu přemýšlet, jaké omamné látky znám, když mi dojde, že tohle zavání průšvihem, načež slyším dotaz na třetí děvče: „Co máš ty?“

V tu chvíli odkládám pivo, pomalu se přemísťuju k žebříku a poslouchám dál.

„Já to dám tobě a ty mě!“ „Jo, ale opatrně, ať nemáme průser!“ „Jasný, jdeme na to,“ a já беру žebřík skluzem jako hasič, obíhám bývalou maringotku a následně rozrážím dveře do umyvárny.

Když vlítnu dovnitř, najdu tam tři čerstvé puberťačky, jedna má hlavu v umyvadle pod tekoucí vodou a další dvě jí nadšeně na vlasy lejí kombinaci všech donesených šampónů.

SETKÁNÍ V KAVÁRNĚ

Posledního zajímavého chlapa jsem potkala v kavárně, ve které jsem si zvykla třídit myšlenky pro psaní mé divadelní hry.

Seděla jsem sama u stolku, popíjela své oblíbené latte a dělala poznámky do svého iPadu, když se najednou objevil, pozdravil a posadil se ke mně.

Nezmohla jsem se ani na slovo, načež neznámý spustil: „Strašně moc se omlouvám za to hrozné zpoždění, divím se, že jsi ještě tu, ale myslel jsem, že tahle kavárna je na opačném konci města a nevzal jsem si na tebe telefon, takže jsem ti to nemohl dát vědět.“

Seděla jsem s otevřenou pusou a neznámý pokračoval: „Navíc jsem musel přijet tramvají, protože když jsem si dnes šel pro auto do servisu, měli už zavřeno a nikdo mi neřekl, že ve středu končí dřív.“

To už ze mě prvotní šok pomalu vyprchával, dotyčný se mi zdál sympatický a já se rozhodla hrát hru s ním.

„To je v pohodě, mají tu výborné latte a já dodělávám resty,“ ukázala jsem na iPad.

„Taky jsem měl podobnou hračku, ale asi jsem ji nechal v hotelu, když jsme byli s naším divadlem na zájezdu. Co to píšeš?“

„Divadelní hru!“ rozesmála jsem se a dál už konverzace plynula zcela volně.

K tomu, že nejsem jeho emailová kamarádka Eva, která tu na něj nejspíš vzdala čekání, jsme se dostali asi až po dvou hodinách a třech skleničkách vína.

Už jsem v něm viděla svého budoucího manžela a otce mých dětí, když mi došlo, že jediné, co ho ke mně přivedlo, byla jeho absolutní neschopnost připustit si nedostatek informací, a tak jsem se, zatímco byl na toaletě, vypařila beze slova domů.

TĚŽKÝ ŽIVOT ROCKOVÉHO MANAGERA

Řídit rockovou kapelu je těžší, než uklízet město zasažené zemětřesením. Kdo si myslí, že dostat jí na koncert je jako foukat bubliny z bublifuku, ať si to zkusí.

Vše začíná zjištěním, jestli bubeník nastoupil do správné tramvaje a dorazí na místo srazu. Když se objeví baskytarista, je dobré zkontrolovat, že obal jeho nástroje obsahuje skutečně i onen hudební nástroj a ne třeba raketu na tenis, svačinu od maminky, nebo oblečení z minulého koncertu.

Dále máte na starost kytaristu, se kterým několikrát denně absolvujete vyšetřování ztraceného trsátka. Zpěvák by se dal definovat jako povaleč, který není vůbec schopen se do procesu přípravy zapojit a je potřebné ho umístit vždy někam, kde nepřekáží.

Když už kapela vyrazí, je dobré mít připravený dostatek mincí, protože ihned se staví u první benzínové pumpy na kávu z automatu a na bagetu.

Pokud zvládnete dostat kompletní kapelu až na podium, nezbývá, než se modlit, aby nedošlo k blackoutu v elektrickém systému nebo v mozku některého ze členů kapely.

Ani po koncertě není vyhráno, nejtěžší je dostat kapelu zpět do auta, protože ta je zaseklá do místního baru víc než drápy lva do jeho kořisti.

Jestli se vše vydaří a všichni členové i nástroje se vrátí v pořádku domů, manager usíná v podobné euforii, s jakou usínal třeba fotbalista Panenka po jeho legendárním „dloubáčku.“

BLACKOUT

Za devatero neznámými galaxiemi a devatero slunečními soustavami byla malá planetka, na které z ničeho nic došlo k blackoutu, zrovna když všichni její obyvatelé jeli do práce.

A protože to byla slušná ekologická civilizace a jezdili do zaměstnání solární tramvají, zůstali v ní zavřeni a nemohli ven.

V jednom vagónku byl šikovný lev, který měl tak dlouhé a silné drápy, že se mu podařilo vypáčit alespoň malé okénko.

Nikdo se ale do okénka nevešel, jenom malá panenka Alenka, která tak jediná vylezla ven a bylo na ní, aby zachránila všechny ostatní.

Při vyšetřování toho, co se stalo, nejdříve nemohla na nic přijít, ale pak si všimla, že obloha se zastavila, vítr ustal a mraky zakryly slunce a nehýbaly se.

Nevěděla, co dělat, u sebe měla jen pár mincí, tak chodila okolo a přemýšlela.

Když už měla nožičky unavené a hlavu ustaranou, objevila prodejní automat, ve kterém si z posledních peněz koupila bublifuk.

Nafoukla obrovskou bublinu, do které si vlezla a bublina s ní vystoupala jako raketa až k mrakům.

Mraky se z dlouhé chvíle válely na místě jako povaleči a když jim Alenka řekla, co dole způsobily, začaly se stydět, omlouvat a zase běhat po obloze.

Spustila se krátká bouřka a drobné zemětřesení, po kterém se svět dole zase vrátil k normálu, tramvaje se rozjely a Alenka si vyfoukla ještě jednu bublinu, tentokrát na cestu domů.

Věnováno překrásné Fifi,
největší inspiraci!

EDICE LITAERO

DANIEL SIMON

SBÍRKA NA PORCELÁN

Daniel Simon

Sbírka na porcelán

Edice LitAero - Duben 2017 Literární workshop – Zážitek psaní - Od povídky k scénáři

Aeroškola, Ambrožova 9, Praha 3, 130 00

Sestavili: Mathej Thomka

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.